

rahvast kassivad, kellel iga mehel oma härja-wärsti eht lehma-mullika raha taskus oli. Siin wõttis tema ka oma topsti täie, aga ei joonud mitte wälja, waid wõttis ista tül haawalt suhu ja sülitas pärast jälle maha. Tema kibedast näust ja kulmu kortsutamisest oli näha, et sel mehel hamba walu pärast nutt peale kipub. — Rahwas, kes kõrtsis oliwad, kahetsesiwad küll, aga ei wõinud teegi aidata. Üks kästis soola suhu wõtta, teine tõrwa, kolmas weel pahemat; aga külamees ei wõtnud midagi suhu, waid ütles hädase healega: „Ma olen lõik ära katsunud, ei seie mõju midagi! — ai, ai, ai, ai!“ — No mis seal teha? Rahwas rääkis oma rääkimist; mõni nägi hamba haiget, teine ei näinud; kõrts rahwas täis, kes lõiki waatab? Pealegi, wõi temal estimest lorda hamba walu on; seda mitmel olnud ja tuleb weel. Wiimaks tuleb ka teine päewawaras järele. Roguni teine mees: Pea püsti, laed puusas, küüb subtruwiina, pudel õlut, mune, röösta piima ja kes teab, mis nend: asjade nime, mis ta lõik pärib. Ei tema näe haiget nurgas, ega hamba haige teba, üks ei tunne üht ega teine teist. Wiimaks nagu lojemata kuuleb ühe wõderas, et teegi teiste seas oigab. Ta pöörab pea ka sinna poole ja teeb nagu ta haiget estimest lorda näeks. „Sel waeffel inimesel on wist hamba walu,“ ütles tema ning astub haige poole. „Mis wiga, mu armas külamees?“ „Oh! oh!“ õhtas teine, „auus herra wõi isand, mis teie olete, lõua luud tahawad lõhki minna!“ „Siis wist hamba walu!“ küsis wõderas. — „Jah, jah! ai, ai, ai, ai!“ See oli haige wastus.

„No see on sinu waeße inimese õnneks,“ ütles wõderas, „et mina seie siise juhtusiu tulema. Hamba walu on ju tübi asi parandada. Ma olen tohter Hofus Potus Kumm-Alap-Etja linnast ja elan juba mõni aeg siin maal, olen mitu sada juba hädast peastnud. Hädalistel on muidu ista terawad sõrwad, kuidas sina waene minust tänini midagi ep ole kuulnud?“

„Oh Sumal paraku,“ ütles teine tein: „lust meie-fugune ka midagi head kuuleb eht näeb, — ai, ai, ai!“

„Kannata, kannata, armas mees,“ ütles tohter, „silmapill jääb su walu järele. Üks eht kaks tera hambahohtu, siis on lõik möödas.“ — „Sumal andsu,“ wastas teine häbemata koer. Nüüd tõmbas tohter Hofus Potus omad weere pulli topstid taskust wälja, wõtis esmalt ühe terafese punase paberi seest ja andis haige suhu, kästis just haige

hamba peale panna ja sõwaste hammustada; pärast teist terafest koldse paberi seest taga peale. Juba mitu laadameest hakkasiwad laela sirutama, ja tuliwad üks teise järele seda uut imetegu waatama. — Aga nüüd wõite arvata, mis sündis. Esimese tera peale ei tulnud küll weel mitte waluwähendus, waid haige karjatas, et afna ruundub kõlifestiwad. See oli tohtri meele pärast. „See on wiimane walu lord,“ ütles tema, „nüüd ei tule ta elades enam.“ Ja waata, nii kui haige teise terafese oli hammustanud, nii oli korraga lõik walu ära. Haige kargas rõõmuga maast üles, pühkis higi otsa eest ära, eht see küll higine ei olnud, ja pakkus rõõmu pärast oma terwet mullika binda tohtriks palgats, eht tal küll elades mullikast müüa ei olnud. — No mis lasu neil sest mængust oli? mõtleb mõni. Oi, neil oli suur kasu, sest igauks, kes seda imeabi nägi, palus enesele ka seda kallist rohtu müüa, mis nii ruttu aitab. Tohter küsis 25 kop. topsti eest, ja silmapill oliwad tohtre mõlemad taskud topstidest tühjad, aga teine tass pea raha täis.

Muidugi kadusiwad nüüd mõlemad selmid teine teise järele ära, ja naeriswad, kui nad jälle koku saiwad, suure suuga selle rumala rahwa üle, ning elastiwad ka rõõmsaste oma vetetud raha eest.

See oli kallis leiwa paluse, mis need waeßed inimesed ostiswad. Nii kassinaste ei saanud 25 kopita eest kõige suuremal näljaajal ka mitte. Aga raha kahju ep olnud mitte weel kõige hullem. Aega mööda kuitasiwad need leiwa kuulised kiwi sõwaks. Kui nüüd ühel waeßel petetud inimesel wahest aasta pärast hamba walu juhtus olema, ja tema oma ostetud rohtu kuulitesti pruutima hakkas, lord kaks eht kolm haige hambaga sõwaste hammustas: arwatu siis igamees, kes hamba walu tunneb, kuidas sel waeßel oma enese 25 kopita eest tuli silmast wälja lullus. — — Kas saite aru? Ma loodan omelt. — —

Mõistlik ema.

Proua M., rikka kaupmehe abitaasa ühes suuremas kaubalinnas, oli väga tark naesterahwas ja mõistlik ema. Waranduselise seisukorra poolest oles ta palju toredamini ja uhkemalt elada wõinud, aga siiski laswatas ta oma lapsi väga lihtsalt, ja tõsisel kriitlikul kombel. Oma mehe